

kan vi jo komme tilbage til en anden dag. En lang række andre ting skal gøres inden for 1-procents-rammen til ulandsbistand, men det er da ikke et argument imod dette forslag – overhovedet ikke! Det er helt omvendt, det er faktisk et argument for, at vi skal arbejde videre med ulandsbistanden, også til lande, som måske ikke er direkte fattige. Her skal vi gå i gang med at give miljøbistand og hjælpe med at opbygge internationale institutioner, for det er der brug for.

Kl. 17.20

I min sidste bemærkning vil jeg vende tilbage til, at det koster noget, og at danskerne skal betale og sådan noget. Jamen det er da ikke for at få et eller andet prædikat om, at vi er verdens bedste, er jeg nødt til at sige til hr. Søren Espersen. Nej, det er fordi det er til fordel for den lille mand i Danmark, at vi bruger kræfter på at udbygge de institutioner. Vi kan ikke gøre det alene, vi skal gøre det sammen med mange andre, og det kan faktisk være med til at forebygge flygtningestrømme og være med til at skabe en bedre retsorden, så folk som Milosevic kan blive dømt. Det er den slags ting, vi alle sammen har brug for, hvis vi skal skabe en bare lidt bedre verden.

Rune Lund (EL):

Fra Enhedslistens side kan jeg sige, at vi umiddelbart støtter dette forslag, og det er der nogle forskellige årsager til.

For det første er vi jo tilhængere af at tilføre nye midler til et solidarisk internationalt engagement i bred forstand, og i den sammenhæng må det siges, at regeringens og Dansk Folkepartis nedskæringer har været pinlige. Vi mener, at Danmark som et af verdens rigeste lande har et ansvar for at bidrage til at bekæmpe den globale fattigdom, og derfor er det også vigtigt for os, at forslaget taler om nye bevillinger og altså vil øge den samlede danske indsats. Det ligger fint i tråd med det, Enhedslisten plejer at foreslå hvert eneste år, når vi fremlægger vores forslag til finanslov, hvor vi vil sætte ulandsbistanden op til 1,5 pct. af bruttonationalindkomsten. Hvis man lægger 0,5 pct. oven i det, regeringen giver i øjeblikket, altså omkring 0,8 pct., mangler der stadig i hvert fald 0,2 pct. for at komme op på det, Enhedslisten gerne vil give som en start og i øvrigt med henblik på at øge ulandsbistanden endnu mere.

For det andet er det at adskille den fattigdomsorienterede bistand fra andre typer indsatser også en god idé. Vi har set – og det er også

dokumenteret af den undersøgelse, som blev nævnt – at mellem 18 og 26 pct. af de penge, som burde gå til at hjælpe de fattige, går til alt muligt andet, som hvert fald ikke kan siges at have noget med fattigdomsorientering at gøre.

Der er sket en voldsom underminering af bistanden, og det skete faktisk desværre også under de forudgående regeringer. Det er altså ikke kun den nuværende regering, der skal kritiseres, også den tidligere SR-regering burde måske i højere grad have lyttet til et parti som Enhedslisten, når det handlede om at målrette bistanden til de fattige. Men der er ingen tvivl om, at under denne regering bliver flere og flere penge brugt til skjult erhvervsstøtte og andre programmer, som har en anden og mere egoistisk dagsorden end ønsket om at støtte udvikling og bekæmpe fattigdom. Forslaget tydeliggør denne forskel, og som vi læser forslaget, vil det også betyde, at der bliver flere penge til direkte fattigdomsbekæmpelse, og det er jo godt.

For det tredje vil jeg sige, at forslaget om »global commons«, altså globale goder, virkelig kan bruges til noget. Det er et begreb, som det virkelig er interessant at bruge, og forslagets definition af globale goder er vi i Enhedslisten også rigtig begejstrede for. De kendetegnes af, at man ikke kan udelukke folk fra at bruge dem, og at der ikke er nogen konkurrence. Det er vigtigt at erkende, at store dele af menneskets sociale samkvem netop ikke er underordnet markeds hensyn eller profithensyn, så jeg kan kun complimentere Det Radikale Venstre for at inddrage dette punkt i diskussionen.

Når vi anerkender, at disse »global commons« findes, kan vi også bedre forsvare dem, styrke dem og skabe nye globale offentlige goder. Sandheden er jo, at i øjeblikket er der et konstant angreb på de globale offentlige goder, der eksisterer. Diskussionen om softwarepatenter er et glimrende eksempel på det. Her vil man lade noget, der tidligere var et fælles gode, nemlig ideer inden for software, regulere som privat ejendom. Et andet eksempel er det bio-pirateri, som specielt ulandene oplever, når store multinationale selskaber patenterer såsæd og dyrkningsmetoder og alle mulige andre ting, som er århundredre gamle og har tilhørt befolkningerne i ulandene i århundredre.

At offentlig betalt forskning i højere og højere grad bliver patenteret er endnu et eksempel på, at tidligere globale goder nu bliver privat ejendom og f.eks. kommer til at tilhøre folk, som vil skabe profit. Privatisering af vandforsyning og